

Д ъ д о Н и к о л а.

Преди единъ часъ. Нема вие ма не видѣхте, като излѣзохъ изъ каикѣтъ?

Я с ѣ н о в ѣ.

А що са чуе по Бжлгария?

Д ъ д о Н и к о л а.

Плачъ, скжрбъ и тѣшки мжки отъ едната страна; а радостъ, бѣснило, попжржни и бой—отъ другата. Осиротѣла е наша Бжлгария, мой синко Димитре! Плаче и мжчи са нашиятъ народъ, а отъ нидѣ нѣма помощъ. Що имаме ние? Отъ кого са надѣяме? — Нищо нѣмаме; отъ никого са не надѣяме. Другите народи иматъ баремъ свое духовенство, което ги варди отъ горските вжлци; а у насъ и попѣтъ, и владиката, и чорбаджиятъ, и господарьтъ ни сж са сжединили между себѣ си, и пиятъ кржвѣта на сиротинята. Ние сме днесъ стадо безъ овчаръ; овчерете ни сж вжлци.

Я с ѣ н о в ѣ.

А що глѣдатъ нашите чорбаджие? що праватъ нашите голѣмци?

Д ъ д о Н и к о л а.

Краватъ са отъ мжрзелъ, като свине; глупѣятъ отъ вино и ракия, като бабичките преди старостѣта си; праватъ тжрговия и трѣператъ надъ парата, като шпанйолски чифуте; продаватъ дѣцата си, за да си купатъ хубави коне и да си изградатъ добри кжщици. Богатиятъ бжлгаринъ е по-лошавъ и отъ турски кадия! И голѣмците ни сж вжлци. . .

С п и р о.

Да са избиятъ вжлците и да са избави стадото.